

Gedachten stroom 7

Terwijl ik naar de kapper loop besef ik ineens wanneer me laatste keer was dat ik daarheen ging. En de reden waarom ik me haar liet doen. Hoe meer ik dichterbij kom voel ik me stom, heel stom. Ik voel me niet fijn bij de gedachten dat ik er naar binnen moet om me haar te laten knippen. De laatste keer was toen Daan net overleden was. Ik ging erheen om er netjes uit te zien voor zijn uitvaart.

Met zweethanden stap ik toch naar binnen... ik neem plaats en dan is het wachten tot ik aan de beurt ben. Ik voel me volslagen gek dat ik niet me gedachten op iets anders kan zetten. Hier eigenlijk helemaal niet wil zijn. Het is lang wachten voordat ik aan de beurt ben. Maar ik blijf proberen kalm te blijven. Van binnen gieren de zenuwen door me lijf.

Ik ben aan de beurt... We beginnen te kletsen, ze herkend me en zegt me jij was hier toen pas dat je kindje was overleden toch! Ik krijg een brok in mijn keel en antwoord met ja. Dat is ook de reden dat ik een beetje ongemakkelijk zit hier nu. Eventjes hebben we het over mijn zoon, het voelt goed dat iemand er spontaan naar vraagt. Al snel voel ik me meer op me gemak. En geniet van wat ze allemaal uit spookt met me haar.

Zal ik je ooit nog zien
Zal ik je ooit nog voelen
Zal ik je ooit nog ruiken
Zal ik je ooit nog horen

Ja, maar alleen in mijn dromen.
Daar zul je zijn...